

Алеко Константинов

Молитвата на Велзевула

*Господине редакторе,
Вий вероятно не сте забелязали, че от другата страна на хартията, която намерих на тротоара до **онова** дипломатическо агентство, беше написана и „Молитвата на Велзевула“. Моля, напечатайте и нея вместо подлистник.*

София, 5 октомври 1894 г.

Алеко Константинов

(Тъмна нощ. На Орландовските гробища зад гроба на Светослав Миларова стои със светкавица в очите Велзевул. Сред гробната тишина раздава се неговото зловецко ха-ха-хаа!... Няколко кукумявки акомпанират сатанското злорадство. В Велзевул очертава със своя жезъл един елипсис над празното място до гроба на Светослав Миларов, вглежда се в огненото сияние на този елипсис и покрътва страшната околност с демонско ха-ха-хаа! Очите му стрелят светкавици, зъбите му чаткат и пуцат искри.)

Всемогуший Сатана! Ето, тука! Тука, великий Сатана, тука да го наместя! Ето и земята се е пукнала, тя е знала, тя го иска, тя го жажде! Ето тука, виждаш този огнен елипсис! Тука ще разкопаят, ще го натъпча вътре, ще го затъпча с гнила земя и ... ха-ха-хаа! Ще свикам всички кукумявки и бухали да пеят, ще събера всички самодиви да играят, да играят, да и-гра-ят... ха-ха-хаа! Да затъпчат тази гнила земя, на камък да я обърнат! На камък! Да притиснат, да смажат, да смажат туй тяло... О-о! Единият спомен за него прави да кипва цялата моя демонска натура, като че ли всички бесове на ада изълват моите гърди и се силят всички купом да се изригнат през устата ми... Аз ще го видя, аз трябва да го видя под тая земя, до тоя гроб или... или, великий Сатана, ще се покърти моята безпределна вяра в твоето могущество!... А-ах! Онзи, онзи, от когото трепнаха три милиона раби, тук излезе слаб! Слаз излезе тука!... Аз му внушавах, аз му шепнях непрестанно наяве и насън: затрий го, затрий го! И той беше се поддал; аз бях почнал да си трия ръцете отстрана... но тай излезе слаб!... Ето ги, тези четири гроба той има кураж да изрови, но за петия... Петия! Статана-а-а! Пети-я! Защо не му внуши за него кураж? Там е всичкото! В него е пречката за нашето победно тържество!... У-у! Тръпки ме побиват! Космите на глават ми, космите на брадата ми на бодли се превръщат, Сатана!... Защо направи така,

Учителю мзой, Водителю мой, защо направи така! Защо лиши тези милиони червеи от тази сладка храна, *неговото* тяло? Защо, защо, Демоне мой?

Ето вече нашите подли раби почнаха да се събуждат от летаргията, която ний им навяхме! Те почнаха да си спомнят за *него*. Той се изплъзва из моите нокте!... Сатана! Внемли и услиш молитву мою! Чуеш ли, Статана! Той се изплъзва из моите нокте!... От 1881 година, цели 13 години, 13! Аз, твой покорен раб, непрестанно денем-ношем, престорен ту на ангел, ту на раб, възприемах и прилагах твоите, Демоне мой, планове!... Внушавах вражди между нашите врагове, разделях, разбивах... Потоци кърви се проляха! Аз стоях настрана и внушавах, хипнотизирах ги със силата, дарена мен от тебе, всесилний Сатана, и им внушавах... Но *той* остана! Той е жив още, тамо, в Черната... а-ах... Малко! Много малко! Великий Сатана! Вземи Петка Каравелова от Черната джамия, натъпчи го в черната земя! Ето тука, при този гроб, в този огнен кръг!... И тогава... И тогава ще се покачим с тебе на моста в Будапеща, ще се прегърнем, ще разперим кърваво-огнени крила и сатанински радостна гръмотевица ще възвесели нашата братска маджарска земя! И ще грабна саблята на Абдул Керим паша, ще зафуча с нея из въздуха... Eljen!... Eljen!... Ха-ха-ха-хаа!

(Велзевул изчезва от Орландовските гробища и стремглав лети към бесните вълни на Понтос Евкинос. Хвърля се сред вълните, морето закипява и неговият страшен шум акомпанира адския смях на Велзевула.)

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3725>]